

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Kjerlighedsdalen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Kjerlighedsdalen", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 289. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich06-shoot-workid80416.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Kjerlighedsdalen

Blandt grønklædte Bakker der ligger en Dal,
Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval;
Der kommer ej Vinter med Storm og med Slud;
Thi Dalen er Foraarets evige Brud.

Og evigt den smiler i Foraarets Pragt,
Udsmykket med Blomsternes spraglede Dragt;
Den skifter ej Klædning, skjøndt altid som ny
Den hviler i Fjeldenes hegnende Ly.

Og trindt er den hegnet af Skoven saa grøn;
Nyssprungen den prunker ungdommelig skøn.
I Bladenes Læ, udi Frihed og Roe,
De vingede Sangere bygge og boe.

Og raslende pible fra løvrige Fjeld
Blandt søde Violer de klareste Væld;
De glide saa sagte, de snoe sig saa tit,
Som om de end gjerne gad tøve her lidt.

Og inde i Dalen der ligger et Huus
Halv skjult mellem Løv - mellem Bækkenes Suus.
Med Lundene før og med Lundene bag
Det søger at dølgge sit straalagte Tag.

Men Solen, som daler paa Himmelen blaa
Forraader bag Løvet de Vinduer smaae;
Og snehvide Væg gjennem Rosernes Hæk
Sig andengang viser i speilklare Bæk.

Og hisset bag Bækken blandt Roserne boe,
Useete af Verden, de Elskende To;
Paa Jorden de leve, men Himmelens Lyst
Opfylder og hæver uskyldige Bryst.

290

Naar Solen fremstiger paa Bjergenes Tind,
Den seer ved hans Barm hendes smilende Kind;
Og naar den neddukker sin straalende Karm,
Den finder ham i hendes favnende Arm.

Som tvende Dugdraaber, der tindrende staae
Og smelte i Eet paa det selvsamme Straae;
Som Lilier to paa en eneste Green,
Skjøndt Tvillingebloomster, dog ere kun een,

De ændse ej Tiden; den kommer og gaaer;
De tælle ej Dage, de mærke ej Aar,
Ej Før eller Siden - de Eiskendes Hu
Kun fatte og føle det salige Nu.

"O siig os, du Sanger! hvor ligger din Dal
"Saa lønlig og stille, saa luun og saa sval?
"Hvor grønnes den Vaar uden falmende Høst?
"Hvor fylder den Himmel de Eiskendes Bryst?"

Det er som en Drøm fra min henfarne Vaar;
Jeg saa den engang i mit sextende Aar.
Men Stormene bruste og Taagerne steeg,
Og Dalen tilsidst fra mit Øje bortveeg.

Men finder Du, Yngling, og finder Du, Møe,
Den Dal, hvor I ønske at leve og dø:
Da tænker med Ømhed paa Skjalden, Jer Ven,
Som Dalen har fundet og mistet igjen.